

בעיתונאי-צמרת (העולם הזה נימנה עם המעטים שזכו לראיון בלערי בהודמנות זאת), כי לפני 20 יום בלבד לקה בהתקף-לב קשה. היה זה האחרון בשורת ההתקפים ומחלות שתקפוהו במשך הסרטת הסרט שנמשכה כשלוש שנים (גם הסרט השפיע על הכריאות

ואומנם, הצגת הגירסה המלאה של הסרט — שלוש שעות ו-45 דקות — מחוץ לתחרות, היתה בלי ספק האירוע המרכזי המסקרן ביותר של כל הפסטיבל. שמועות ורמוזים על חילוקי-דעות בין מפיצי הסרט בארצות-הברית ובאירופה ועל האורכים השונים

פעמיים דפארדייה השחקן העסוק ביותר של הבד הצרפתי נראה במסטיבל פעמיים — למעלה במרט סאגן, שזכה בבוז, ולמטה כגיבורו של מולייר, טרטיף.

שלי לא מעט, אמר בראיון שאפרסם בקרוב). כל הרברים האלה עשו את ההקרנה לאירוע המדובר ביותר בפסטיבל, ונרטיף לכך את העובדה שהקהל עמד על רגליו והריע במשך רקות ממושכות ובקול גדול וכמה מאמרי-ביקורת משבחים שהופיעו כאותו יום בעיתונות האיטלקית חיזקו את ידיו של ליאונה והרימו את המורל של דהנירו.

נוכחותו של שחקן זה, הכיין מטבעו והמשתדל תמיד להיסתתר הרחק מן החוף בהגיעו לקאן, הפכה את ארוחת-הערב שהחלה לקראת חצות, לאירוע בסיגנון ימיהוהר המפורסמים של קאן, תזמורת פתחה את הערב ב"יוס-הולדת עליז" לכבוד אמו של המפיק הישראלי, שזה היה יום הולדתה, והמשיכה ללוות את הלילה בנעימות מתוך הסרט, פרי עבודתו של המלחין הידוע **אניו מוריקונה**. כל המי ומי, הנועזים שהגיעו מתחת למטריות, במחלצות מהודרות, לגמו שמפניית מאם יקרה, וטרפו פואה

הרצויים לכל אחד מהם, על הדרישה מן הכימאי להוריד שעה ואף שעתיים מאורכו של הסרט, ועל סירובו לעשות כן, רק הגבירו את הסקרנות. ההודעה שתהיה רק הקרנת גאלה אחת למוזמנים ובמחירים מפולפלים בלבד, הכניסה את העיתונאים לפאניקה, שכן רבים חששו שלעולם לא יעלה בידם לראות את הגירסה המלאה של הסרט והרי אחת המטרות בנסיעה לפסטיבל היא ההודמנות לראות דברים שאחרת ספק רב אם יעלה הרבר בידך.

עוגה בארון-מתים

ה סרט שיכול בהחלט להיחשב לאחיו התאום של רון קורליאר, נה, הוא על סנדק יהודי שמגלם אותו **רוברט דהנירו**, שהוא בלי ספק השחקן המסעיר ביותר שיש היום לאמנות השביעית. ליאונה בעצמו קיצץ את כמות הראיונות שהבטיח להעניק ובחר רק

להריונה וקיבלה מחמאות, הן בשל אומץ ליבה ונכונותה להסתכן בהירטבות עד לשד עצמותיה והן בשל המישחק המעולה שהפגינה בסרט שזכה בפס.

בחודש השמיני ואסטסיוו קיוסקי ווימופיה הגיעו לי פסטיבל הסרטים כשהיא בסוף החודש השמיני

והיבול הקולנועי שלא היה בו מספיק צבע כדי לרתק את מי שברח מן החוף לאולם החשך, ובוראי שלא את אלה שבאו לגלות בקאן קולנוע חדש, יוצרים חדשים או כשרונות מפתיעים. רק אחרי שסירטם של המפיק **ארנון מילצין** והכימאי **סרג'יו**

(המשך מעמוד 55) ואנשים החלו חוזרים הביתה בהרגשת חוסר סיפוק. אולי היה זה מוגי-האוויר העכור שקילקל את כל השמחות המסורתיות על החוף, הגשמים הצפויים שנספכו לארץ במשך עשרה ימים תמימים ללא הפוגה, הקור הלא רגיל

הנוראות ביותר בקרב העיתונאים, שעה שהקהל נותר נבוך, לעומת כאלה שראו בסרט טרגדיה שקספירית טהורה, חשבו רבים כי זהו זבל טהור.

אהבת נשים ג'ין בירקין מגפפת את אהובתה בסירטו של הבימאי ז'אק דואיון, שעורך את שריקות הבז